

LRDIS

Editor: Călin Vlasie

Redactare: Liviu Mățăoanu

Tehnoredactare: Stelian Bigan

Pregătire de tipar: Marius Badea

Design copertă: Ionuț Broșțianu

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RUNCAN, MIRUNA

Club 70 / Miruna Runcan, - București :

Cartea Românească, 2017

ISBN 978-973-23-3188-0

821.135.1

Miruna Runcan

Club 70 (retro)

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Editura Cartea Românească este un imprint al Editurii Paralela 45

Calea Victoriei 133, sectorul 1, București

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.cartearomaneasca.ro | www.edituraparelela45.ro

Cuprins

Cuvântul (târziu al) autorului / 5

Noaptea, povestea... / 11

Capitolul I – Palma / 20

Noaptea, povestea... / 51

Capitolul II – Jambonul / 66

Noaptea, povestea... / 110

Capitolul III – De ocazie / 119

Noaptea, povestea... / 155

Capitolul IV – Jocuri / 169

Noaptea, povestea... / 202

Capitolul V – Adresa / 208

Noaptea, povestea... / 274

Capitolul VI – Exterioare / 280

Noaptea, povestea... (Epilog) / 297

Addenda – Dosar / 315

Noaptea, povestea...

...prea multe zgomote... zumzăie... se aude prin pereți. Să nu uit! ... Cântă? Cântă ungurește bețivul acela de alături. Parcă și copii. Parcă sunt și glasuri de copii... Ce de copii! Toată strada e plină. Îi lasă să se joace pe stradă și sunt unii mici mititei,... abia merg. Inconștiente. Mame inconștiente. N-ar trebui permise atâtea nașteri. ...prea mulți copii... toată ziua îi aud, sub balcon, țipă... și strada e mare... Dacă vine vreun camion... Copii schilodiți de mașini... Ce groaznic!... Nu! Nu mă gândesc la asta, îmi trec toate prostiile prin cap... Zgomot mult, bâzâie... S-a făcut deja întuneric. Cânta alături. Să

nu uit!...?!?! Ce trebuia să nu uit? I-am spus și lui Nelu, când a fost, adică... i-am spus înainte să plece. Să nu uit să... să ce? Uit mereu. Sunt aiurită. Vreau să nu uit sau...vreau să nu uit și uit. Parcă se-ntâmplă dinadins. Parcă-și bate cineva joc de mine. Uit tot ce *trebuie* să țin minte. Știam totul, aveam o memorie! Toate glumele le rețineam, toate anecdotele, toate, toate...Să fac ceva...Trebuia să fac ceva...ce trebuia să fac eu? Ce trebuia?... Praf! E praf. Noaptea praful nu se vede. La soare. Se vede la soare. De ce nu vine? E destul de târziu. Habar n-am cât e ceasul, dar e târziu. E la uzină? La uzină? Parcă tren. E în tren. E ceva cu un tren. S-o fi dus la București? Nu, mi-ar fi spus. Sau mi-a spus și am uitat; și asta se poate. A, praful! Trebuie strâns... adică șters. Ce mai cântă, răsună tot blocul! De ce cântă? O fi vreo petrecere...vreo sărbătoare...vreun sfânt...Sfânt unguresc?

Se poate. Azi e miercuri. Nu. Miercuri a zis el că e...Și azi n-a fost acasă. Deci miercuri a fost ieri. Sau alaltăieri. Miercuri? Cât? Miercuri și...zăpadă... sau joi și zăpadă... parcă, ce importantă mai are? N-are nici un rost. Habar n-am. Sunt complet prostită, mi s-a încheiat mintea de tot. Cântă ungurește, pentru că e vreo sărbătoare la ei. Joi. Probabil. Sau altceva. Copii. Cântă și copiii...

Unde pun cârpa asta? De unde am luat-o. La locul ei. De unde am luat-o? De unde naiba? De pe geam. Geam. Nu, nu era pe geam. Dar e foarte bine să stea pe geam, în spatele draperiei, e un loc bun, o s-o găsească ușor. Da, e perfect așa, e o idee bună. Să țin minte. CÂRPA E PE GEAM, DUPĂ DRAPERIE!!!!

Nu ninge. Nu mai ninge. Când ninge e frumos, mai ales să stai înăuntru și să privești. Când eram tânără îmi plăcea. Foarte mult. Zăpada înaltă. Umblam tot timpul, pe unde era mai mare. Doamne, din Dămăroaia la Pache, pe jos, cu mama...Pe jos, prin zăpadă...Cădeam și râdeam de ne prăpădeam. Când ninge e frumos. Foarte. Frig. Atunci nici nu simțeam...Acum e mult mai frig decât atunci. Mereu. Și piciorul. Acum e rău. Iarna. Acum mi-e frică să merg. Era tot iarna când mi-am rupt piciorul. Mi-e foarte frică. Și e foarte frig acum, mult mai frig decât atunci. Parc-ar fi vorba despre altcineva. Fotografii. Parcă ar fi niște fotografii. Eu și mama, zăpadă, din Dămăroaia la Pache, pe jos, prin zăpadă. Doamne, eram așa de tânără și de nebunatică! Atunci se mergea foarte mult pe jos...Să fi avut cât? 16 – 17 ani? Adică...să fi fost prin...30? 31? Adun! Ha! Vezi, de adunat mai adun! Asta n-am uitat...nici nu se poate uita...Nici zăpada aia nu se poate uita. Ce ciudat e totul, chestia asta cu mintea... Uiți în cât e azi, uiți ce ai de făcut, dar nu uiți să aduni...nu uiți cum era atunci...Foarte ciudat, teribil...!

Precis ar râde de mine dac-ar ști. Copiii. Poate chiar și râd. Dacă mă întrebă unul pe o stradă în cât e azi? Mormăi. O babă nebună care mormăie și habar n-are în cât e azi...Ce mormăi, babo? Nu. Nu mă întreabă nimeni nimic. Nu ies nicăieri. Și e noapte, mă rog, seară, întuneric...Și copiii nu vorbesc cu bătrânii. Nici când îi întrebi ceva nu-ți răspund...Te sfidează, nici nu

te iau în seamă. Poate le e frică de bătrâni. Mie îmi era frică oare, pe vremuri? Habar n-am, probabil... Obraznici. Azi sunt mult mai obraznici. Nu mai are nimeni grijă de ei. Îi lasă în stradă, zeci de copii... cresc așa, de capul lor... Țipă sub balcon. Camioane. Nu. Asta nu. Nu camioane. Nu mă mai gândesc la prostii. Mai bine m-aș concentra. Azi. Astă seară. Deci joi. A fost Nelu să mă întrebe ce mai fac. Bun băiat. De treabă. Asta înseamnă că Mihai e plecat. Deci nu e la uzină. Dac-a fost Nelu... A zis ceva de tren, dar nu mai țin minte ce... O fi la București? Iar sunt singură... Oricum, frumos din partea lui că a trecut să mă vadă, dacă mă știa singură... Om bun, serios... cu copii mari... a trecut să mă vadă pe mine... asta e sigur... Deci Mihai a plecat pe undeva... pachetul. Pachetul. A lăsat un pachet. Cu cozonac. Și nevastă-sa e cumsecade... respectuoasă... mare lucru... aici e mână de femeie... Ea i-a spus, precis: „Du-i și niște cozonac lui madam Dimitriu”. Nu. Madam se zice la București. Aici nu-și zic așa. Și asta e și profesoară. Precis a zis „doamnei Dimitriu” ... sau mai știi? O fi zis... bătrânei? Ce-i minciună? Nu. Nu e nimic de rușine. Sunt și bătrână și proastă, m-am prostit rău... E proaspăt, probabil că l-a făcut ea... Acum, azi... Copiii au copii... Cozonac pentru copii... Abia de s-a răcit... Și pentru mine... Pentru copii și pentru cei care au dat în mintea copiilor... Ha, ha,...! Ce prostie, numai trăznăi îmi vin în minte... Toată viața am mâncat numai dulciuri. Nimic nu mi-a plăcut, decât dulciurile... În curte mirosea mereu a prăjituri... Cozonac cald... Dar nu ca acum... Acum nu mai miroase așa. Nimic nu mai miroase, nici cozonacul... Nici romul... uite, nici esența de rom... Nimic. Nici zăpada. Da, asta chiar că am văzut... Am constatat, cum ar zice Mihai. Nici măcar zăpada.

În curte la mine mirosea a prăjituri. Mereu. Proprietarul era cofetar... Frangopol. *La Frangopol*... Când eram mică nu mâncam supă, mâncam sirop de zmeură... N-au reușit să mă oblige, nici să mă păcălească. Ce să fac eu cu supa...? Vitamine, chestii, prostii... Mă umflam de dulce la madam Frangopol, și mă iubeau și fetele ei, că erau mai mari, se jucau cu mine ca cu păpușile... Niciodată nu m-am acrit de dulce, cum se zice... Că cică te acrești

de atâta dulce... Aiurea! Mirosea extraordinar! Și ei să-mi vâre ciorbele lor de leuștean și cu borș... pe gât... Ciorbele îngrășă. Ei zic că dulciurile... Prostii! Uite că nu-ngrășă. Eu n-am fost niciodată grasă. Am fost? Nu, n-am fost. Niciunul dintre ai mei n-a fost. Cu nuci. Cozonac cu nuci. Mai bun decât cu rahat. Cozonacul cu rahat e de sărăcie. Ba nu, mama zicea că de sărăcie e acela cu stafide. Da. Așa zicea: „Facem cu nuci că ă! cu stafide e de sărăcie.” Ce ți-e și cu vremurile... Uite-acuma... Oare s-or fi găsinde stafide? Pe naiba... Alte vremuri, alte obiceiuri... De când oare n-am mai făcut cozonac? Eu știu? De fapt mama... Eu nu. Eu dac-am făcut de trei-patru ori în viață... Mama, sărăcuța, cu mâncarea... Eu cu lucrul. Stăpână pe cuptor, așa zicea... Și eu tot așa m-am înțeles cu ea, de la început... „Mamă dragă, tu stăpână pe cuptor, eu stăpână pe casă, ca să nu frecăm amândouă același loc...” Și așa a și fost. Ne-a hrănit pe toți, toată amărâta ei de viață. Până n-a mai putut. Săraca... Ce dor îmi e, câteodată... Așa de... Așa de... Ea era așa... Doamne, uite ce proastă sunt!... Eu slabă!... foarte slabă a fost ea, toată viața... Mihai și Doina ziceau că de răutate... Copii, ce-nțelegeau ei? Era bună, foarte bună, da' nu vedeau ei... Era slabă rău, tot mai slabă și mai... fără minte... Să... Săraca mama... Pe toți, ne-a hrănit pe toți... Până când a murit. Aproape până când... Nu mai ținea minte, dar tot ea era în bucătărie... Câți ani? Zece? Cincisprezece? Aiurea... Copiii erau mari... da' cât de mari? Mihai era mic. Abia un flăcău. Un flăcăiaș... Adică... Era oricum la școală... Sau la liceu? Nu, nu la liceu... Ce prostii spun! Trebuie să fie vreo douăzeci de ani! Doamne! Nu se poate... De ce m-oi fi chinuind eu atât? Ce mai contează? Dacă tot trebuie să mori, ce mai contează câți ani au trecut? Îmi bat capul degeaba... N-are rost... N-are rost să încerc să-mi aduc mereu aminte... să mă sor... Oricum nu-i mai dau de capăt... Timp... Să-l ia dracu... Cine mai știe de timp? Nimeni. Dacă m-ar întreba cineva câți ani am? Eu știu? Trebuie să-mi spună în ce an suntem. Că uite de adunat și de scăzut încă mai pot... Nouă sute treisprezece și cu atâta fac... atâta... Adică nu... fără atâta fac atâta... Nu. Ce, am băut gaz? Atâta fără nouă sute treisprezece fac atâta... Da'

cin' să mă-ntrebe? Nimeni. Nu contează. Pentru nimeni. Și nici nu mă interesează câți ani am. Ducă-se! Totuși, e ciudat. Să nu știi câți ani ai... Poate că vine o zi când nici măcar cum te cheamă nu mai știi... Atunci, la ce bun mai trăiești, așa, ca un gândac... ca un vierme?... Ce aiureală! Se șterge acum și rămâne atunci. Se șterge azi și rămâne... ce rămâne? Atunci?! Când atunci? Când eram tânără. Când lucram... *Lucram*... Da. Veneau clienți din tot Bucureștiul. Și eram aproape un copil. Din mâinile mele... cu mâinile mele. Am ținut toată casa, cu mâinile și cu mașina asta bătrână de cusut. Dac-ar ști ea să vorbească... Hă, hă... „De ți-ar spune poarta ta...” ce romanță frumoasă... „Ai mâini de aur!” zicea Alexandru. Și mi le săruta... Era bun și cinstit... Și frumos. Și drag. Cum să nu-ți fie drag? Când zic drag, zic Alexandru. Și copiii. Atât. Altceva nimic. Pe cuvânt. Absolut nimic. Nici nu știu cât e de atunci. De când a murit. În schimb văd cum era atunci, totul. De exemplu știu cum era când mi-a intrat prima oară în casă, cum îmi bătea inima, cum îi atârnavu pantalonii, perfect călcați doar că nițel mai mari... Asta văd. Și cum am fost prima dată să mâncăm mititei, la Băceanu în colț, într-o duminică. Cu mama. Cred că și culoarea gardului lui Băceanu aș putea s-o găsesc și s-o desenez. Și cum mirosea a Mâna-Mai-cii-Domnului. Văd tot. Tot ce era atunci. În schimb, acum... Nu știu nimic acum... Ce contează?... Nu știu pentru că nu mă interesează, asta e... Deloc... „Ai mâini de aur”...și mi le săruta. Să-l ia dracu de timp! Dacă tot nu se oprește, dacă tot strică... Strică tot. Să-l ia dracu! Nimic frumos. Tot ce e frumos a murit. Îi făceam Doinei rochii albe și roz, de organdi. „Madam Dimitriu, parcă-i o prințesă!” Toate vecinele o admirau. De pe stradă. Cucoanele. „Prințesa!” Doina a fost o prințesă mică. S-a dus și asta, bucuria asta s-o îmbraci și să arate ca o prințesă. Tot ce e frumos... Ca un fluture în organdi roz... Vara. Așa da. Așa da, un copil. Ei n-au făcut copii. Dacă făceau... Sanda n-a vrut copii... Sau a vrut și n-a putut... Da' parcă totuși a vrut. Doina n-a vrut. Și nici Mihai. Copiii mei n-au vrut copii. Nu le plac copiii... Probabil. Eu am făcut totul pentru ei. I-am iubit numai pe ei. Ar fi trebuit... ar fi trebuit să fie niște copii fericiți...

Pe când... poate că nu. Poate că ei n-au fost fericiți... Timpuri grele. De-aia. Eu știu? Copiii fericiți își doresc copii, și ai mei n-au vrut... Sunt bătrână. Dacă eram mai tânără le creșteam copiii... Mă jucam cu ei. Le povesteam eu ceva... Despre cum era atunci. Era bine să fi avut cui povesti despre... Dar fac zgomot. Copiii fac zgomot mult, trebuie să te ții de capul lor. Sunt obosită. M-ar fi obosit. Mai bine că n-au făcut copii. Nici nu m-aș fi bucurat de ei, cu Doina plecată, cu... cu Sanda care... așa, despărțiți... Mai bine că n-au făcut. M-ar fi obosit. Prea mulți copii. Prea multă lume... O să se înghită, o să se mănânce unii pe alții... Și aștia care tot vorbesc de război, de parcă... de parcă n-ar fi văzut, de parcă nu s-ar fi săturat... de-atâta război... Cum poți vorbi de război când vezi atâția copii?... Tocmai. Se amenință. Se atâță... Da. Se asmut, ca niște câini...

Să fac ceva. Ce? Voiam să nu uit să fac ceva. Stau ca toanta. I-am zis și lui Nelu. Să-mi aduc aminte... Sunt așa de ametițată, mereu... Mi se învârt toate în cap. Cum vreau să apuc un gând, tuști! S-a și dus. Îl scap. E un fel de bâzâit. Niciodată nu e liniște. Gândesc prea mult. Așa e, da. Dacă n-aș gândi așa de mult, n-ar bâzâi atâta... Da' gândesc la prea multe. Cel mai bine ar fi dacă dac-ar înceta. Dacă n-ar mai fi zgomot... Odihnă. Când dormi. Cel mai bine și mai bine e când dormi. La căldură. La cald... Plapumă. Și niciun gând. Iar se aud copiii ăia. Nu-nțeleg ce cântă... Da. Să nu mai fie gânduri. Nici amintiri. Nimic. Toate amintirile duc la... toate amintirile dor al naibii, până la capăt. Cum îți aduci aminte, cum începe să te doară ceva, așa... în capu' stomacului. Da' dacă dormi mereu, mori... Când nu mai știi nimic înseamnă că ești mort. Cum s-ar zice, într-un fel, îmi doresc să fi murit deja... Haida de! Adică de ce nu, la urma urmelor... dacă și așa... parcă mare lucru mai fac eu, mai mult încurc... Ce, așa, fără minte, e mai bine? Cu jumătate de minte? Cu un sfert? Să nu știi precis nici câți ani ai? Mai mare rușinea... de râsu copiilor... Dar copiii? Ce mă fac cu copiii? Pe ei... pe ei i-ar durea rău... i-ar supăra... Pe ei îi am... Pe ei îi mai am... Măcar cu gândul... Copii buni... Foarte buni... Cum mama naibii, Doamne iartă-mă, să te desparti de copii tăi? He, he, !! Vezi?!

Nu-ți vine! Chestia asta nu iese niciodată la socoteală... Mai-mai că nu-ți mai vine să uiți tot, îți trece orice chef de somn... Ești singură, madam, asta e... Îi iubești! Îi iubesc, asta e. Ar dispera, amândoi. Amândoi. Păi sigur. Ar înnebuni amândoi. Și Doina. Chiar acolo, tot ar înnebuni de supărare. Ar veni imediat... Ne iubim foarte mult. Toți. Mereu. Numai ei, și numai pe ei... Nu pentru că... dar chiar așa... Merită. Fiecare. Merită iubiți... Sunt foarte buni... Am avut parte de copii foarte buni... I-am îngrijit, i-am învățat... mă rog... ce-am știut... Sunt a lor, nu sunt de capul meu... Doar pe mine mă au, că și ei... și ei sunt singuri fiecare. Așa ne-a fost nouă norocul... găunos... Pe mine? Haida de! Ce sunt eu? O babă nebună. Nu mai știu nimic... uit totul, nu mai aduc niciun folos... Da' încă mai sunt... Iaca mai sunt... asta îi face... îi ține... îi face... mă rog... uite ce prostie! Ce prostii îmi vin în cap... Ce viață ticăloasă...! Singuri. Am pierdut tot... tot... Fiecare pe contul lui a pierdut tot... ce porcărie! Parc-am fi fost blestemați... Eu măcar... eu măcar n-am rămas singură decât la bătrânețe... Parcă are vreo importanță? E la fel de rău să fii singur, oricând... Nu... tot eu am dreptate... E altceva... Eu dacă nu i-aș fi avut pe ei... fără Alexandru... Nu. N-aș fi putut... Aș fi murit... Ar fi fost așa de greu, adică ar fi fost așa de ușor... Să mori. Ar fi fost cel mai ușor... Dacă nu-i aveam pe ei... Da! Muream de tot. He, he, he! Adică cum de tot, ce, se poate muri pe jumătate?... sau pe sfert? Hooo, nebună ce ești! Oricum aș fi murit... Mi-aș fi pus lațu' de gât, ca pițigoiu'... Hooo! Am ametițat rău... Complet...

Scaunul. Să pun scaunul. Să nu vină cineva... În ușă. Dacă sparge cineva, să aud. Măcar să știu... Să strig. Sunt singură. Fără apărare. Lovește scaunul îl dărâmă, aud și strig... De ce nu vine Mihai? E la uzină. Da' acum e noapte!... Uneori stă și noaptea. Doarme foarte puțin, prea puțin... Stă în bucătărie, scrie, desenează... Noaptea. Se face fum... Atâta fum... E strâmt în bucătărie. Și fumează ca un șarpe... Ce tâmpenie, oare cum or fi fumând șerpilor? Ce expresii ciudate mai sunt pe lumea asta... Lucrează la uzină. Nu. Era ceva cu tren. A venit Nelu și mi-a zis ceva despre tren. Că a plecat... Sau c-o să vină... O să

se-ntoarcă... Nu mai știu. E plecat undeva, cu trenul... Când să se-ntoarcă? Nu mi-a zis. Sau mi-a zis și-am uitat iar, fi-mi-ar capul să-mi fie, că toate le uit... Aveam ceva de făcut... Trebuia să mă duc undeva... I-am spus și lui că trebuie să mă duc undeva... Și s-a făcut târziu... Cât o fi ceasul...? Ceasul. Unde e ceasul? Da! A stat. Să-l învârt. Oare când o fi stat? Cum să-l potriveșc?... Lasă. Lasă-l în plata domnului. O să întreb pe cineva. Pe scară. Sau pe stradă... Ce contează? O să mă culc, tot e întuneric. Nu! Trebuia să mă duc undeva... La pâine? Nu! Pâine e. Da. Am pâine. Altceva. Ce trebuia să fac eu? Ce amețită sunt, nu sunt în stare!... de la mână pân'la gură... Și știu precis, că i-am zis și lui Nelu... Mă gândesc prea mult... La toate prostiile... Asta e...

Da! Da, da, da, da! Pantalonii! Vezi? Știam eu ceva. Era ceva cu pantalonii. Trebuiau duși la curățat... ba nu! Că de spălat i-am spălat eu... La stopat... Asta e. Am promis! Mă rog, n-am promis la nimeni, mi-am zis eu așa... mi-am promis mie... asta e! Eu nu mai pot... Tocmai eu. Nu mai văd și amețesc... Nu, nu e asta... Nu mai știu... nu mai am răbdare... am uitat... La stopat. Trebuie duși pantalonii la stopat... „Ai mâini de aur”, așa spunea el... Și-mi săruta mâinile... Și uite, acum, mai mare hazul, trebuie să duc pantalonii lui Mihai la stopat... Cea mai grozavă croitoreasă din Uranus, mai mare râsul... Nu mai știu, nu mai am răbdare... nu mai văd... Asta e, ce poți să-i faci?

Mai e un pic de zăpadă... Nu-i nimic. Trebuie doar să am grijă... Frig. Îmi pun și cojocul lui... Ce s-ar mai strâmba...! Să se strâmba! Mie mi-e frig și știu eu ce-mi trebuie ca să mă-mbrac... Știu eu mai bine... Nu contează cum. Nu mai contează. Contează frigul... „Ai zeci de haine bune și nu le-mbraci!” Ce să fac eu cu ele, dacă nu-mi țin de cald? Să le stric? Lasă să stea acolo, să fie curate... să le împartă de bune... După... Ptiu! Pușchea! El zice, eu mă fac că-l ascult, da' le știu pe ale mele... Să-mi fie cald. Nu contează cum... Cu cojocu' ăsta al lui îmi e cald... Sanda... Se îmbrăca mereu aiurea... Aia nu merge, aia nu se potrivește... Prostii de față amețită... Mereu era răcită! I-am zis. I-am zis mereu, eu i-am zis: „Nu vezi că ți-e mijlocul gol? O să răcești!”

Ți-ai găsit... Râdea... Zănatecă... Cum dădea frigu', cum o auzeai tușind... Nu știa să se îmbrace... Au apucat de-au trăit bine, nu au învățat să se păzească... Așa suntem toți la tinerețe, nu ne trece prin cap ce ne așteaptă... Nu asculta... Și răcea... Cum s-o silești? Să zică c-o bate soacra la cap? „Toți îmbătrânim! Toți o să îmbătrâniți!”

Mă întorc imediat. Alexandru poartă pantalonii mai scurți. Adică purta... Doamne, ce năucă sunt!... E mult... A trecut mult... Câți ani? Cinci? sau zece? Nu mai știu. Nu închid? Ba da. Dacă vine vreun hoț? Hoț? Cheia e la Mihai. Niciodată nu m-am descurcat cu yala... Cheia de jos... Unde-o fi? Asta de aici? Nu. Nu mai am putere... Poate merge aia de la cămară... Nu. Nu... Fir-ar... Ori nu-i bună, ori nu mă pricep eu să închid... Oricum, pantalonii trebuie... Dacă o mai fi deschis... Dacă nu, încerc, mâine... Să țin minte... să nu uit... Nu pot să închid... Mă întorc repede... Numai ce mă duc pân-acolo, și mă întorc... E aproape... e o croitorie, aproape... am văzut-o eu... Las deschis? Dacă e lumină, înseamnă că e cineva înăuntru... Și vin repede... dacă e lumină, or să creadă că e lume acasă... Niciun hoț nu intră într-o casă în care e lumină... Mereu încurc cheile astea... Mihai săracu! Se enervează... Îmi explică... „La ce-mi explici? Nu vezi că m-am prostit și nu mai țin minte?” Se enervează. Prea tare... Îl necăjesc... N-ar trebui să se enerveze... îi face rău... Când îl văd cum se roșește tot... Asta e situația. Ar trebui să se obișnuiască cu situația... Eu cum m-am obișnuit?... Asta e, m-am prostit. Tare mi-e milă de el. E așa de singur... Doar cu mine... Adică... cu mine pe cap... Trebuie că îi e greu, foarte greu... Fac ce pot, fac și eu ce pot... Doar el și cu mine, numai noi doi... Uit. E băiatul meu. Și n-are noroc! Deh! Ce ciudat sună... Băiatul meu... și n-are noroc! Lumina... Da', vin repede, și nu intră nimeni într-o casă în care e lumină... Nici nu poate să fie târziu... Numai de n-ar fi închis la croitorie... Vin repede... Da... Repede de tot.

Capitolul I

Palma

Îi patinau pe șosea roțile mașinii și era foarte greu să păstreze echilibrul volanului pe mazăgă. Scârțâiau prelung cauciucurile la fiecare frânare, așa că încercă să păstreze viteza cât mai constantă. Era un Aro gălbui și învechit, cu o cabină în față, o camionetă sau taxi furgonetă. Era al naibii de întuneric și înjură ca totdeauna oboseala de a suporta farurile celor care-i ieșeau înainte. Încercă să nimerească butonul pentru ștergătoarele de parbriz, dar înțelese simultan că nu erau montate, și nici prin cap nu-i trecea să se oprească acuma să și le pună. Dacă existau ștergătoare undeva, în mașina asta aproape ieșită din uz, care se zgâlțâia din toate încheieturile și zăngănea ca un acoperiș de tablă sub ciclon. Oricât s-ar fi străduit, mișcarea ei de alunecare uniformă era mereu întreruptă de niște salturi verticale, de parcă ar fi schimbat vitezele sau i s-ar fi înfundat carburatorul. Reduse viteza și se alinie în coada de pe marginea șoselei. Așteptau cam vreo treizeci de mașini la benzinărie, abia zărite în suta de metri de până la nișa rezervoarelor *Peco*. Beculețele roșii și portocalii de la spate sclipeau prin geamul murdar ca niște globuri de pom, mai ales când venea vreun camion din sens invers. Ieși din cabină și își făcu de lucru pe șosea. Marginea din dreapta a drumului era înclinată în sus, ca o colină constantă, de pământ întunecat. Ca o spinare. Clisoasă, cu vagi

urme de iarbă veștejită. Bura mărunț, printr-o sită de mălai. Cam așa trebuie că te simți într-un nor. Se apropie un milițian, venind dinspre benzinărie. Tresări fără motiv. Tresărea întotdeauna, ca un răufăcător potențial. Milițianul se opri lângă Aro și trase de platforma din spate, care se întinse ca un pat pliant, pe niște roțițe mici, metalice dar căptușite cu cauciuc. Asta și era platforma aia, un fel de pat de spital, cu plasă elastică, doar că înalt, sprijinit pe niște picioare de fier albe, ca ale meselor chirurgicale. Milițianul rânji profesional, de parc-ar fi reușit să-l prindă cu mâța în sac. „A dumitale e jucăria asta?” „Ar fi trebuit să-mi zică dumneavoastră” se iți el în gând. „A mea” răspunse. Însă, auzindu-și glasul gătuit și scârbindu-se dintr-o dată de atâta lașitate prevenitoare. „Hă, hă!” râse milițianul obraznic, „n-am mai văzut așa pat umblător. E o idee foarte originală”. Încercă să-și mascheze cu nepăsare umilința. Habar n-avusese de chestia cu platforma-pat. Nici nu pricepea la ce putea să folosească. Dacă-l întreba, ar fi trebuit să știe să răspundă. De o parte și de alta a patului spânzurau niște scânduri care erau rabatabile. Milițianul le prinse, demonstrativ, în cârlige, refăcând simulacrul de furgonetă. Nu întreba nimic. „N-ai semnalizare la spate” zise în schimb, pufnind înfundat, cu satisfacție profesională. „Măcar de aș scăpa numai cu o amendă” își zise, în timp ce auzea, din ce în ce mai pregnant, un vâjâit de moară. În derivă. „Sunt beat. Să nu-și dea seama. Să încerc să stau cât mai departe de el. De unde naiba am scos eu mașina asta?” Îl apucase un fel de spaimă aiuritoare, înțelegând că habar n-are cum a ajuns aici. Nici unde se duce. „Dacă se apropie, o să înfund pușcăria”. „Pușcăria!!!!” zbigera vâjâitul de sub tâmple, în timp ce moara măcina, măcina nebunește... „Am luat-o razna, acu' chiar că... dacă scap de aici... dacă scap... Doamne!...” Coloana de mașini înaintase și ar fi trebuit s-o ia după cel dinainte ca să-și păstreze rândul. Asta ar fi însemnat să se apropie de cabină, să intre, să treacă pe lângă el. Cu un fâșâit îl depăși cel din urma lui, vârându-i-se înainte, la coadă, dar milițianul nici nu tresări. Potrivea în continuare nenorocitele alea de scânduri laterale. „Cum paștele mă-sii am ajuns aici?”

Și cum să conduc pe sub nasu ăstuia, care atât așteaptă? N-am condus o mașină în viața mea... Nici nu știu bine pe ce trebuie să apeși... Ca-n filme. Învârți cheia, tragi frâna... apeși pe... nu, întâi piciorul... Sau nu... Întâi mâna și pe urmă piciorul... Cum ies din asta? Cum naiba să ies din astaaaaa???" urla. Urla în cap. „calm... Ce? CALM! Trebuie să trec pe lângă ăsta fără să-i dau nicio importanță. N-a zis totuși nimic. Pândește... Trebuie să mă urc CALM la volan. Să încerc să mă țin după ăla din față. Care-i frâna și care-i accelerația? Doamne! Dacă-l pocnesc pe ăla dinainte? Pe boul ăla care mi s-a vârat în față... Cum am reușit să ajung până aici? Am venit totuși la volan, nu? CALM! CALM!!!! Să trec prin fața ăstuia, să intru în cabină și...”

„George?!!! Ce faci, dormi?... Hei, dragule, dormi...?” Transpirat. Gol și transpirat. Se scutură la atingerea mâinii reci și moi. Pe umăr. Era acasă. Acasă. Adormise. Urechile însă îi huriau în continuare. „Sunt cam beat. ăsta era singurul lucru adevărat. Că sunt cam beat. Slavă domnului!” „Cum am plecat, cum ai ațipit. N-ai promis că n-o să adormi?” Deschise în sfârșit ochii și clipi des, a usturime. Tavanul. Fereastra la picioarele patului, tocmai bună. Tocmai bună să-ți pui piciorul drept pe pervaz. Fața ei îngustă... Ilinca... Ilinca? Ce prostie! O cheamă Liana. În prima clipă, Ilinca. I se păruse glasul Ilinchii. Închise ochii la loc, să verifice. „Ce faci, domnule, chiar ți-e somn?” susură muiera în timp ce-l săruta între ureche și tâmplă, la rădăcina udă a părului. Semăna într-adevăr nițel la glas cu Ilinca. „Nu mi-am dat seama de asta până acum...”

Încercă să se ridice în capul oaselor, refăcând urgent teritoriul pierdut între milițianul insolent și amenințător și odaia lui. Se sprijini cu toată fruntea de marginea rece de melamină a biroului ținând loc de noptieră; mormăi un râs. „Am visat. C-am furat o mașină”. Ce prostie! Ațipise într-adevăr. Bătrânețe. Mi-roase a cafea. S-a dus să facă niște cafea. Întâi la duș, apoi a făcut cafeaua. E trează. Prea trează. Oameni suntem, și umani! E o slăbiciune să adormi?... După?... Acum trebuie să o luăm de la început, să vorbim, să mărturisim, să fim frumoși și galanți... să plăcem... să ne placă... Generozitate. Aș fi dormit tun.

Și aș fi ajuns la pușcărie. Sub sub... sau pe. Sau pe scaunul electric, mai știi? Ttț! Noi n-avem scaun electric. Subdezvoltații. Americanii. Ce cretină chestie, că nu pot concorda stările a două organisme... Decât în timp ce... Și... și nici atunci obligatoriu... Baftă. „Nici nu e așa de rea. Am ațipit ca un idiot. Ca un puțoi. Am băut prea mult înainte. Am vorbit prea mult și am băut în consecință.”

Liana își suporta goliciunea cu naturalețe ușor jucată, potrivit scrumiera lângă cafele, pe marginea biroului. Halatul lui de baie îi spânzura pe umeri, desfăcut în față ca o prăpastie. Îi plăcuse totdeauna să urmărească mișcarea femeii goale, după, așa de diferită, așa de grăitoare de fapt. Simulând frigul, ea și-l strânse cu un abur de cochetărie când îi simți privirea alunecând printre sâni. Nu stătea rău cu sâni, asta indiscutabil. „Cam prost cu baia asta comună. Altfel nu e rău, ai și gaze la sobă... Nu poți să faci un schimb?” Îi zornăia toată încărcătura capului, ca o ladă cu piulițe. Simți căderea brusc, golul ăla din stomac, ca-n avion. Și mâncarea din ajun, aproape în gură.

„Să mă mut? La ce? Sunt în centru, am spațiu mai mare decât îmi trebuie... Chestia cu baia e un moft. Babele o folosesc mai mult când spală rufe. Sunt pensionare de-un veac. Spală dimineața, nu mă încurcă cu nimica. Cine naiba să-mi dea ceva mai bun? O pârlită de garsonieră de bloc? Camera din față e trecută drept bucătărie...” Douăj' de metri de bucătărie... Să învărți carul. În centru. Poate e o manie, într-un găinaț de oraș ca ăsta. Ideea de centru pe distanțe cât acu' de siguranță. „Când m-am mutat în oraș, Robu mi-a dat un apartament de două camere într-un coteț suprapus, la margine. Eram însurat. În două săptămâni le-am schimbat pe astea. N-am fost acolo decât să-i arăt proprietarului de aici, nici nu știam unde-i strada. Nici acuma nu știu.” „Și soția ta nu s-a supărat că-i comun?” George încercă să se hotărască dacă e cazul sau nu să se scoale din pat. Renunță și sorbi din cafeaua fierbinte. Cel mai greu era să găsească o poziție de odihnă a capului, în care uruitul să se astâmpere. Își potrivi sub ceafă, vertical, perna. O fâșie de piele